

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy pierwsze z wymienionych państw członkowskich może odmówić uznania wymienionego prawa jazdy — w szczególności w odniesieniu do uprawnienia kategorii D — na podstawie art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE, zgodnie z którym państwo członkowskie odmawia uznania ważności jakiegokolwiek prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, której prawo jazdy podlega cofnięciu na terytorium pierwszego z wymienionych państw członkowskich, jeśli uprawnienie kategorii B zostało przyznane w dniu 1 marca 2006 r., zaś uprawnienie kategorii D w dniu 30 kwietnia 2007 r., a prawo jazdy zostało wydane w tym ostatnim dniu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 10 maja 2010 r. — Juan Perez Garcia, Jose Arias Neira, Fernando Barrera Castro, Dolores Verdun Espinosa jako następczyni prawna Jose Bernala Fernandez przeciwko Familienkasse Nürnberg

(Sprawa C-225/10)

(2010/C 221/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sozialgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Juan Perez Garcia, Jose Arias Neira, Fernando Barrera Castro, Dolores Verdun Espinosa jako następczyni prawna Jose Bernala Fernandez

Strona pozwana: Familienkasse Nürnberg

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 77 ust. 2 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że zasiłki rodzinne dla osób pobierających świadczenia emerytalne, z tytułu inwalidztwa, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej zgodnie z ustawodawstwem kilku państw członkowskich (tzw. podwójni albo wielokrotni emeryci lub renciści) i których roszczenie o rentę lub emeryturę należne jest na podstawie ustawodawstwa dawnego państwa zatrudnienia (tzw. wewnątrz krajowe roszczenie o

rentę lub emeryturę) nie muszą być przyznawane przez dawne państwo zatrudnienia, jeżeli w państwie zamieszkania przewidziane jest wprawdzie porównywalne wyższe świadczenie, lecz nie da się ono pogodzić z innym świadczeniem, na które zdecydował się zainteresowany w związku z możliwością dokonania wyboru?

2) Czy wykładni art. 78 ust. 2 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 należy dokonywać w taki sposób, że zasiłki rodzinne dla sierot po zmarłym pracowniku lub po prowadzącym działalność gospodarczą, który podlegał ustawodawstwu kilku państw członkowskich, i w przypadku których fikcyjne roszczenie o zasiłek dla sierot należne jest na podstawie ustawodawstwa dawnego państwa zatrudnienia (potencjalne wewnątrz krajowe roszczenie o rentę lub emeryturę) nie muszą być przyznawane przez dawne państwo zatrudnienia, jeżeli w państwie zamieszkania przewidziane jest wprawdzie porównywalne wyższe świadczenie, lecz nie da się ono pogodzić z innym świadczeniem, na które zdecydował się zainteresowany w związku z możliwością dokonania wyboru?

3) Czy ma to także zastosowanie dla świadczenia na podstawie art. 77 lub art. 78 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, którego przyznanie z zasady przewidziane jest w państwie zamieszkania dzieci, jednak odnośnie tego świadczenia nie ma możliwości wyboru?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie; Dz.U. L 149, s. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Nanterre (Francja) w dniu 12 maja 2010 r. — Société Tereos — Union de coopératives agricoles à capital variable przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers

(Sprawa C-234/10)

(2010/C 221/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Nanterre